ABORDAXE!

Boletín informativo anarquista
nº 11 · Galiza · Setembro 2016 · mensual

abordaxe.wordpress.com
abordaxe@bastardi.net

VOTADE

A realidade escatolóxica do voto

*Artigo publicado no **Diario de Vurgos nº1***

«As cadeas da humanidade están feitas de papel de oficina»
Franz Kafka

Foi Sigmund Freud quen soubo, co seu penetrante ollo clínico, nun mirar a través a sociedade burguesa á que pertencía, asociar dous elementos en aparencia tan distantes: o diñeiro e as cacas.

Se para o neno son os seus excrementos o seu maior tesouro, mediante os cales atopa un modo de autoafirmación fronte á contorna, retendo ou expulsando, o adulto, por unha serie de substitucións (cacas, area, pedras, canicas, botóns,...), chegará a realizar a devandita función por medio do diñeiro. Esta transferencia simbólica entre o contido anal e a mercadoría que remite a todas as demais, o diñeiro, é posible debido a que as pulsións, os instintos, os desexos, están socialmente condicionados. Expresións como «estar podrecido de diñeiro» ou «apestar a diñeiro» son, o que poderiamos chamar, «fugas de inconsciente» na linguaxe, pegadas nas que queda reflectida esta vivencialidade traseira pola equiparación das calidades dunha forma á outra.

Pero, con todo, e sen restar un puño de verdade ao coñecemento primitivo desas sentenzas, só indo máis aló, só mirando a través da propia sociedade burguesa na que o pai da psicanálise quedou atrapado, é posible comprender que o que en realidade representa a fecalidade do diñeiro é a total fecalidade dunha vida baseada en contradicións sociais e económicas (produción-consumo, traballo-lecer, natureza-cultura,..), onde do mesmo xeito que o neno coa caca, o adulto só consegue recompoñer este mundo fragmentado, unindo as partes en que se rompeu como partes separadas (non de forma orgánica), por medio do diñeiro: él non sabe de clases, xéneros, razas,...O metal con que se acuña é a abstracción dun individuo como partícula formalmente igual e libre no reino do valor, a democracia.

Por iso é estúpido pedir outra democracia, a actual é a única posible. O proxecto da Ilustración, o soño da Razón, cumpriu con fartura as súas promesas e é este monstro de onde non hai escapatoria: cando o fuxitivo era perseguido pola garda real, atopaba refuxio na igrexa, sempre podía convocar á lei divina; cando un maldito levántase hoxe contra o imperio da democracia, faino baixo a certeza de que fóra do Estado de dereito, fóra das leis da democracia, non hai nada, salvo prisión e morte.

Esta é a atmosfera asfixiante coa que Kafka prevennos dos avances da sociedade do progreso. O capitalismo, tras impoñer a sangue e lume a democracia, destruíndo todo vínculo social comunitario (a comunidade campesiña, o municipio urbano,...), ía desprendéndose das formas residuais que xa só lle estorbaban (a familia, a moral,...), ata mesmo disolver os espellismos das clases e as súas loitas, para cinguirse ás súas dúas formas puras: o Mercado (a mercadoría) e o Estado.

O Estado é a outra cara do Mercado, o voto é a outra cara do diñeiro. E, se o diñeiro é a hez, o acto de votar aseméllase ao defecar, a cabina electoral comparte xeometría co retrete: consegue illar ao individuo, co reclamo á corresponsabilidade, coa ilusión da comunicación, no reino da súa privacidade, onde sentado no seu trono, el é o rei de todas as súas miserias. Velaquí a realidade escatolóxica do voto.

O aire que lle faltaba ao autor do Castelo, ou de O proceso,... debíase a que todo o vital, toda a existencia, converteuse en Dereito. Isto quere dicir que, co seu paso á condición de mercadoría, quedaba declarada a súa escaseza. Así, por exemplo, o dereito á propiedade xorde cando as terras adquiren o status de mercadorías, son desligadas da supervivencia do mundo rural e as súas xentes, non debendo haber nunca suficientes, como material de intercambio, para poder adquirir valor. Dentro da mesma perversa lóxica do caramelo envelenado é como o dereito ao voto establécese no preciso momento en que o cidadán, ese triste figurín desprovisto de todo vínculo comunitario, ao único que pode aspirar con ese patético espavento da elección, é a travestirse en funcionario, a servir ao Estado,...a ser un simple cagón.

Agora que o aire puro é un dereito, podemos augurar un negro porvir para os nosos pulmóns.

Nota: Este breve artigo circunscríbese exclusivamente á xestualidade do voto, ao significado da súa forma. O tema electoral, máis aínda dende a súa reactualización a raíz do movemento do 15M, dá para moito máis: desde as marcianadas tardoleninistas coas súas monsergas sobre o parlamento como altofalante da política de clase; ata o márketing do capitalismo postmoderno que, con eslóganes como "democracia real xa", rescata do baúl dos recordos o sentido do que se coñeceu no pasado como "socialismo real".

Neste número

Novas seccións: Historia e Vento de través.

Dende dentro das cadeas: Proposta de loita colectiva para ser difundida e debatida dentro e fóra

Difundimos aquí unha interesante proposta para artellar unha canle de comunicación a nivel estatal, desde dentro e fóra das prisións, que quizais poida vertebrar un proxecto de loita anticarceraria. Polo pronto, e mentres continúa o debate, desde os cárceres propoñen xaxúns periódicos de protesta que visibilicen a iniciativa e o número de presxs interesadxs. Punto de partida para outras accións que tras do debate colectivo puidesen decidirse.

*Nós recollemos o texto inicial, saído das prisións e difundido polxs compañeirxs de **Tokata.info** e traducímolo ao galego. Para seguir as posteriores intervencións e o fío de discusión remitímosvos a ese portal de contido anticarcerario.*

Aquí vai o texto:

O esquecemento social, a falta de conciencia e desinterese xeralizado polos asuntos carcerarios equivale ao beneplácito da arbitrariedade, a prepotencia e a vulneración das súas propias leis pola administración carceraria, apoiada pasivamente polos Xulgados de Vixilancia Penal, informados exhaustivamente do que pasa nos cárceres, pero incapaces de exercer a súa función legal de tutela "xudicial efectiva" dos dereitos dxs presxs. Propiciando unha situación na que as persoas presas vémonos sistematicamente sometidas a abusos de poder, agresións, torturas físicas e psíquicas continuadas, e a unhas condicións de existencia inhumanas e degradantes en multitude de aspectos: abandono médico-sanitario, explotación laboral, indefensión xurídica, discriminación cultural, inexistente liberdade de expresión, etc. Os gobernantes de dereita, esquerda e centro fanse os ignorantes ante as anomalías, deficiencias, desequilibrios e torturas da "Institución Penal" e só se dedican a endurecer as leis, buscando o ignorante aplauso social, utilizando ao seu antollo os medios de comunicación (ou manipulación de masas), enganando á sociedade, pretendendo vender aos seus concidadáns un estado de dereito SEN DEREITOS.

Mentres se supón que se nos ten presos por incumprir a lei, quen debería teoricamente defendela rin dela en todo o que aos nosos dereitos refírese, vulneràndoos sistemática e rutinariamente e castigando axs presxs que tentan denuncialo. Para empezar, non esiximos máis que iso, que se cumpran os nosos dereitos en lugar de soamente esixirnos as nosas obrigacións. Temos dereito a mostrarnos en desacordo cos seus procedementos. Se un preso golpea a un funcionario é castigado, sanciónaselle administrativamente e ábreselle un sumario polo que se incrementa a súa condena. Agora ben, se unha manada de carcereiros vén ensinarlle "o que vale un peite" (sempre coidándose de que non lles graven as cámaras, claro), o preso será golpeado impunemente con abuso de superioridade numérica, sometido a sanción disciplinaria segundo o regulamento carcerario e castigado con sumarios e condenas por xuíces que non atenden máis que ao principio de presunción "de veracidade do axente da autoridade no exercicio das súas funcións". Isto é xustiza?

Temos claro que hai dúas formas de cumprir condena. A máis xeralizada, por desgraza, é a submisión e acomodamiento á institución carceraria e a colaboración con ela, en espera de recompensas que non son máis que a outra cara do medo ás torturas ou ao afastamento xeográfico dos familiares, o que leva a moitos á traizón, a través do famoso "divide e vencerás". A outra forma de cumprir condena é o posicionamento, o enfrontamento e a loita activa contra a inxustiza, a degradación e a impunidade carceraria. O que facemos neste texto é unha proposta nese sentido, dirixida en primeiro lugar a todas as persoas presas que estean de acordo connosco en que o único camiño que nos queda para defender a nosa dignidade é loitar unidos polos nosos dereitos, xa que as leis que teoricamente nolos recoñecen só se cumpren para castigarnos.

Remitímonos á experiencia de organizacións de autodefensa das persoas presas como COPEL, APRE e outras que non adoptaron ningunha sigla. A semellanza das primeiras, nós tamén queriamos propoñer unhas siglas (ASPRELA: Asociación de Presos En Loita Activa), pero decidimos retirar ese detalle, porque pensamos que adoptar ou non un nome común debe ser decisión de todxs xs participantes. A cuestión queda aberta á discusión. Si que propoñemos, como naqueles intentos memorables, unha táboa reivindicativa onde denunciemos as situacións que en maior medida atentan contra a nosa dignidade e a nosa vida e fixémonos uns obxectivos para alcanzar a curto e medio prazo, pois a longo prazo loitamos pola abolición dos cárceres e do poder punitivo do Estado. Esperamos que propoñades todas as modificacións e engadidos que estimedes convenientes. Igualmente propoñemos, para empezar, unha táctica, un procedemento de loita común, en principio simbólico, para mostrar que estamos aí e saber quen somos. Tamén é necesaria a discusión sobre este punto: que medios de loita pareceríanvos máis convenientes para dar a coñecer e facer que se escoiten as nosas demandas? A continuación, unha lista aberta das reivindicacións que se nos ocorren. Esperamos as vosas suxestións para completala.

1ª) Esiximos o fin das torturas, agresións e tratos crueis, inhumanos e degradantes e da impunidade dos carceleros na súa práctica en tódolos cárceres do Estado español, coa creación de mecanismos de control e garantía de que non van volver a producirse, e de procedementos de vixilancia e prevención totalmente independentes das administracións estatais. Que os xulgados tramiten todas as denuncias, que o médico forense examine inmediatamente aos denunciantes e que se manteña fora do contacto coa poboación recluída a tódolxs carcereirxs que fosen denunciadxs por malos tratos, tanto inhumán, vexatorio, tortura, abuso de poder ou exceso de rigor de obra ou de palabra.

2ª) A erradicación dos FIES, abolición do chamado "réxime especial" de castigo e peche absoluto dos departamentos de illamento, porque conducen á persoa presa que os sofre a estados vexetativos, anulando e destruíndo a súa personalidade a través da submisión e as privacións de todo tipo: sensorial, cultural, relacional, afectiva… Porque serven para reprimir e silenciar calquera tipo de reivindicación, apartándonos do resto da poboación recluída coa escusa de que exercemos neles a influencia do noso sentir libertario, para así poder pisarnos, dividirnos ao antollo da "institución", degradarnos física, psíquica e moralmente, anular os nosos dereitos fundamentais e suprimirnos como seres humanos.

3ª) O fin da dispersión de presxs. Esiximos que cada presx poida cumprir as súas condenas nas súas comunidades de orixe ou alá onde se atope a súa contorna afectiva. E, por suposto, para evitar que as nosas amizades e familias arrísquense a sufrir accidentes de tráfico, moi frecuentes por vir desde centos de quilómetros para vernos 40 minutos de merda tras un cristal

4ª) Esiximos que os servizos médicos non estean adscritos a IIPP, senón que sexan independentes delas, para que xs presxs reciban os mesmos tratamentos que a xente da rúa; para evitar a práctica da "vista gorda" nos partes de lesións por torturas, malleiras e malos tratos e que se manipulen os informes clínicos, falseándoos; e para evitar etiquetas de "sobredoses", "aforcamentos", etc. aos presxs asesinadxs nos cárceres do Estado español. Xa abonda de impunidade e complicidade corporativista entre médicos carcereiros e carcereiros!

5ª) Esiximos a aplicación inmediata dos arts. 104.4 e 196 RP a tódxlxs enfermxs crónicxs, sen que exista o requerimento de que entren en fase terminal. Nunha fase media xa deberían ser excarcerados para poder ser tratados e coidados dignamente, cousa imposible dentro dos cárceres. Que xustiza permite morrer a seres humanos como están a morrer moitxs compañeirxs presxs? Seica non merecen vivir os seus últimos días coa súa contorna afectiva?

6ª) Respecto dxs enfermxs mentais, esiximos que se lles trate adecuadamente en lugares apropiados para iso e non nos cárceres, e moito menos en réxime pechado ou en illamento. Nós, como presxs en loita, comprometémonos a velar por todxs elxs. Non permitiremos que se lles torture nin que se faga negocio con elxs.

7ª) Esiximos que os "programas" con metadona, tratamentos psiquiátricos, etc. vaian acompañados de grupos de apoio, psicólogos, terapeutas, etc. independentes de II PP, co único fin de que sirvan para deixar as drogas, non para substituír as adiccións dxs presxs por adicciόns a drogas legais que lles levan a depender do Estado. Consideramos o mal uso destes "programas", sen apoio, tortura continuada.

8ª) Esiximos que haxa apertura de investigación, esclarecemento e delimitación de responsabilidades polxs compañeirxs mortxs nos

cárceres do Estado español desde o principio do que chaman "democracia" ata o día de hoxe. Esiximos a publicación nos medios de manipulación de masas, mal chamados "medios de comunicación nacionais", do total desas mortes co fin de que a sociedade comprenda o que están a subvencionar cos seus impostos. E que xs responsables de todas as mortes dxs nosxs compañeirxs sexan xulgados polo que fixeron. Nin esquecemento nin perdón polas mortes nos cárceres do Estado español!!

9ª) Queremos que as estruturas carcerarias abran as súas aulas, talleres, ximnasios, etc., accesos formativos e culturais axs presxs que tachan de "irrecuperables" e que as unidades docentes impártannos clases como ao resto de presxs. Que xustiza permite a privación do dereito á cultura? Énchense a boca de palabras grandilocuentes como "reinserción", "rehabilitación", etc., pero os seus cárceres fomentan a prisionización, a degradación humana, a deterioración da saúde, a drogadicción, o desarraigamento social e familiar...

10ª) Esiximos que os "módulos de respecto" non sexan utilizados como escaparates, para pasear aos visitantes. Por que non os pasean polas celas de castigo ou polos "módulos conflitivos"? Esiximos que non se utilicen como se fai agora estes módulos "de respecto" para chantaxear axs chavalxs con supostos beneficios penais a cambio de degradarlles moralmente e escravizarlles.

11ª) Esiximos que se deixe de cachear integralmente ás familias e amizades visitantes e que se deixe de utilizar raios X para revisar axs presxs. E que se poida comunicar por calquera vía con amizades sen ningunha limitación nin requisito burocrático.

12ª) Esiximos aos xulgados, forzas de seguridade do Estado e represrxs varixs que non criminalicen a solidariedade entre persoas. Xs presxs e xs grupos de apoio a presxs somos un. Se xs tocades a elxs tocádesnos a nós.

Propoñemos que para sustentar ao principio estas reivindicacións e dalas a coñecer dentro e fóra dos cárceres, vaiamos facendo xaxúns mensuais, os primeiros días de mes, por exemplo. Quen vaia a facer xaxún, que o comunique con antelación aos grupos de apoio da rúa, razoando os seus motivos persoais o mesmo que os colectivos e, se así o estima, conveniente, á dirección do cárcere e quizá a outras institucións, como congreso dos deputados, "defensor do pobo", xulgados de vixilancia, etc.

Propoñemos tamén que non se deixe de denunciar xudicialmente ningún abuso que podamos sufrir ou teñamos noticia que se infere a algún/algunha compañeirx. Non é que teñamos ningunha confianza no "poder xudicial" do Estado, pero así poñemos de manifesto en maior medida a súa hipocrisía e mala fe e podemos forzar a máquina burocrática, o cal pode ser un medio de presión tan bo como calquera outro. Necesitaremos todo o apoio xurídico que se nos poida prestar dende a rúa, pero tamén podemos capacitarnos nós no uso dos mecanismos legais para obtelo, como a xustiza gratuita ou os Servizos de Orientación Xurídica Penal. Aínda que non confiemos demasiado tampouco neles, poñéndoos en marcha impediremos que se anquilosen e poñeremos en evidencia as súas contradicións. Denunciar todo o denunciable tamén publicamente para que sexa difundido nos medios afíns.

Todo o anterior non é máis que unha proposta, un borrador para ser discutido entre tódolxs compañeirxs presxs que queiran participar, salvo colaboradorxs e chivatxs, violadores, fascistas, maltratadores e pederastas. Esperamos as vosas achegas e suxestións que tentaremos integrar nun manifesto colectivo que esperamos sexa asumido pola maior cantidade posible de compañeirxs. Mentres tanto, como un sinal de que estamos dispostxs a participar na loita común, todo o mundo podería empezar cos xaxúns mensuais, ao mesmo tempo que se pon en marcha a discusión.

Outra detención en Barcelona en relación ás expropiacións bancarias en Alemaña

Recollemos a seguinte nova de Solidaritat Rebel acerca dunha nova detención dun compañeiro en Barcelona o pasado 21 de xuño, tamén relacionada co caso dos atracos ao banco do vaticano Pax Bank en Aachen, Alemaña, polo que xa foron detidas dúas compañeiras en Barcelona e Ámsterdam o 13 de abril e o 6 de xuño respectivamente. A compañeira detida en Barcelona o 13 de abril foi xa extraditada a Alemaña e atópase presa no cárcere de Köln (Colonia) mentras que a compañeira detida en Ámsterdam atópase na rúa, baixo condicións restrictivas, mentras agarda a que se decida se será extraditada (a vista debería dar comezo o día 1 do próximo mes de setembro). En canto ao compañeiro do que fala esta nova, tamén foi enviado a prisión preventiva e posteriormente deportado a Alemaña, onde ingresou na prisión de Aachen.

Solidariedade activa coas que loitan por expropiar as súas vidas recuperándoas das sucias gadoupas do Capital e o Estado!

*Traducido por **Disnomia** para Abordaxe.*

A madrugada do pasado martes 21 de xuño o Corpo de Mossos d' Esquadra rebentaba a porta de casa dun compañeiro anarquista de Barcelona, onde vivía coa súa parella e outros compañeiros de piso. Todos eles foron espertados encañonados por armas de fogo e esposados durante horas mentres a policía rexistraba e saqueaba o domicilio situado o barrio do Eixample. Finalmente o compañeiro foi detido e trasladado a Madrid, onde a Audiencia Nacional ditou o seu encarceramento preventivo en base a unha Orde Europea de Detención e Entrega emitida desde a Fiscalía de Aachen, que o acusa de participar na expropiación da sucursal bancaria do Pax Bank ocorrida o novembro do 2014, a mesma acción pola cal se atopa encarcerada a compañeira detida o 13 de abril no Carmel. Neste caso, con todo, a policía decidiu prescindir da escenificación e a espectacularidade mediática que utilizou na operación de abril, sen emitir ningunha nota de prensa nin avisar aos media da operación.

Segundo puidemos saber, a orde de detención baséase na suposta coincidencia entre un rastro de material xenético atopado no Pax Bank de Aachen e unha mostra de ADN que os Mossos tomaron ao compañeiro simulando un control de alcoholemia. Neste falso control, a policía fíxoo soprar ao alcoholímetro e, unha vez acabada a proba, quedouse o soplete de plástico para extraer o perfil xenético do compañeiro a partir da saliva restante.

Despois dunha relativamente breve reclusión na prisión madrileña de Soto de Real, o compañeiro foi trasladado á prisión de Aachen –estado federal de Nordrhein Westfallen (oeste de Alemaña)– onde se atopa en condicións similares á compañeira detida en abril: unha hora diaria de patio, convivencia no mesmo módulo con outros prisioneiros preventivos, unhas poucas horas de visita ao mes, imposibilidade de chamar por teléfono ás súas persoas próximas, e todas as comunicacións intervidas. Especialmente vulnerante é o formato das visitas, que se celebran en presenza de dous axentes da unidade policial encargada da investigación do caso e unha intér-

prete que traduce a conversa de xeito simultáneo.

Aínda así, esta non é a primeira vez que o compañeiro se enfronta ás dificultades do castigo e a institucionalización carcelaria. O seu encarceramento actual súmase a unha condena anterior de máis dunha década en Portugal -de onde é orixinario- durante a cal se destacou pola súa denuncia dos abusos e as violacións dos dereitos dos presos, participando en folgas de fame, organizándose con outros reclusos para mellorar as súas condicións de vida, animando ao abandono das drogas coas que a institución ten sometida a poboación encarcerada e creando persoalmente unha voluminosa biblioteca libertaria coa que fomentaba a concienciación e a formación política dos presos, dando así continuidade ao oficio de libreiro que desenvolvera antes de entrar en prisión. A súa actitude solidaria e combativa púxoo repetidamente no punto de mira da institución e os seus castigos, sendo en última instancia procesado como un dos 25 procesados polo coñecido motín de Caixas*. Unha vez na rúa, o compañeiro trasladouse a Barcelona, onde se lle podía ver participando a miúdo nos ateneos, as mobilizacións na rúa e as actividades do movemento libertario.

Agora afronta, xunto coa compañeira detida en abril, a futura celebración do xuízo no cal se xulgará a súa presunta participación na expropiación bancaria de novembro do 2014. Lembramos que con el xa son tres as persoas procesadas polo que a policía alemá describe como unha ?serie de atracos? ocorridos en Aachen entre 2012 e 2014, incluíndo a compañeira holandesa que se atopa en liberdade provisional á espera do xuízo que terá lugar o próximo setembro, cando se decidirá se é novamente extraditada en Alemaña, onde xa cumpriu varios meses de prisión preventiva acusada de levar a cabo unha expropiación en 2013.

Vaia para elas toda a nosa forza e solidariedade, todo o respecto e o apoio para quen é perseguido en nome da orde capitalista e os seus fundamentos: a explotación entre iguais e a submisión de toda a vida, as relacións sociais e os territorios á lóxica cega do beneficio, a conversión de diñeiro en máis diñeiro, e o lucro duns poucos sobre o empobrecimiento do resto.

Liberdade para as acusadas de expropiar bancos en Alemaña!

Liberdade para todas as loitadoras encarceradas e perseguidas!

(*) Neste motín, sucedido en marzo do 1996, a onda ascendente de loitas protagonizadas polos reclusos das prisións portuguesas durante os '90 chegou a un punto culminante e eclosionó nunha protesta xeneralizada no centro penal de Caixas, un das máis superpobladas de Portugal, e onde o incumprimento dos dereitos promulgados tras o derrocamento da ditadura era máis patente. A protesta, que reclamaba pouco máis que a aplicación destes dereitos mínimos constitucionais, foi afogada a base de salvaxes malleiras contra os 180 folguistas que participaran da mobilización.

Un pouco de luz sobre a investigación que trouxo o encarceramento da compañeira detida o 13 de abril

Fonte: ***solidaritatrebel.noblogs.org***

Cunha breve nota de prensa difundida polo corpo dos Mossos de escuadra anunciábase o pasado 13 de abril a operación policial na que se detivo en Barcelona a compañeira actualmente encarcerada en Köln (Alemaña), acusada de expropiar unha entidade bancaria na cidade de Aachen.

Segundo esta nota, a operación respondía o cumprimento dunha Comisión Rogatoria Internacional cursada a petición da Fiscalía de Aachen, que dous días antes da operación asinara unha orde de detención a nome da militante anarquista de Barcelona. O que non explicaba a nota e ata agora non transcendera ao coñecemento público é que a detención e os rexistros efectuados polo CME nos barrios barceloneses de Gràcia e o Carmel non foron a simple execución dunha petición internacional, senón a culminación dun longa e estreita colaboración entre os aparellos policiais e xudiciais dos Estados alemán e español, coa participación activa da policía autonómica catalá. A implicación dos Mossos de Esquadra no caso íniciase moito antes do pasado abril e, tal como quedou evidenciado, vai bastante máis aló dun papel pasivo e meramente executorio.

Unha mañá calquera a Aachen

A mañá do 14 de novembro do 2014 un grupo de persoas armadas entra á oficina do Pax Bank da localidade westfaliana de Aachen, ao oeste do país. Despois de baleirar a caixa forte e atar aos empregados do banco, abandonan a oficina sen que se produciron feridos nin danos persoais. Durante os días seguintes, a brigada policial encargada da investigación, a Landeskriminalamt de Nordrhein-Westfalen (LKA NRW), vinculará esta expropiación con outros dous asaltos ocorridos os últimos anos á cidade [1] e poñerá en marcha unha auténtica —e infrutuosa— campaña mediática de delación, difundindo publicamente os detalles dos atracos e ofrecendo recompensas de miles de euros a calquera que poida achegar información sobre persoas sospeitosas. Tan lonxe irá a LKA nesta estratexia, que decidirá utilizar para a súa campaña un famoso e deplorable programa televisivo, emitido nunha das principais cadeas do país: Aktenzeichen XY... Ungelöst («Expediente XY... Non Resolto»). Trátase dun reality show de carácter abertamente para-policial onde se expoñen de forma morbosa casos que a policía foi incapaz de pechar por si mesma, mostrando imaxes de cámaras de seguridade, roupa atopada nos lugares dos «crimes», retratos robot e reconstrucións dramatizadas dos feitos para impresionar e incitar á masa espectadora a axudar aos corpos do Estado e delatar a outras persoas.

A perruca, a luva e a lata

Catro meses despois da acción, en marzo do 2015, a investigación adoptará un novo rumbo coa entrada en escena da policía catalá. Esta fará chegar a Alemania una nota en resposta á petición que en xaneiro enviara a LKA a nivel internacional, facendo circular os perfís xenéticos extraídos de mostras de ADN [2] supostamente atopadas no lugar dos feitos, buscando posibles coincidencias nas bases de datos doutros Estados. Según os Mossos, o perfil dunha mostra extraída dunha perruca atopada preto do Pax Bank de Aachen en novembro coincidiría cunha entrada da súa bases de datos xenéticas, un rastro extraído dunha luva atopada á rúa despois dunha acción directa de carácter político ocorrida no barrio de Sants de Barcelona o xuño do 2009. A partir de aquí empeza unha investigación conxunta na que os corpos policiais de ambos os Estados comparten

información e inician unha investigación intensiva dentro do que a prensa alemá ha denominado como «o movemento de casas ocupadas de extrema esquerda de Barcelona» e que, segundo as teses expostas aos medios pola fiscalía e a policía de Aachen, foi o escenario principal da investigación.

No marco desta investigación, e sempre segundo a versión policial, a finais de xuño axentes da división de información dos Mossos recolleron furtivamente unha lata de cervexa baleira e abandonada na rúa pola compañeira procesada. Desta lata extraerían mostras de ADN co fin de realizar unha comparación directa cos restos de material xenético atopado preto do Pax Bank despois da expropiación. Catro meses despois, a finais de outubro, un informe dos laboratorios biolóxicos dos Mossos confirmaría a coincidencia entre ambas as mostras. Con todo, pasarían case seis meses máis ata que o 12 de abril do presente ano cursásese desde Aachen unha Orde Europea de Detención e Entrega contra ela, sendo finalmente detida ao día seguinte no seu domicilio do barrio do Carmel.

Represión e control social: o ADN dos Estados

O proceso policial que desemboca nesta detención confírmanos por tanto o que moitas xa sospeitabamos, e é que os Mossos de Esquadra levan anos recollendo de forma masiva e sistemática mostras biolóxicas durante accións, mobilizacións, rexistros e protestas para a confección dunha base de datos xenéticas que incremente o control sobre os movementos antagonistas. O que inicialmente se introduciu con como unha medida excepcional, argumentando a necesidade de protexerse ante violadores reincidentes e casos similares, está a implantarse e normalizando como unha tecnoloxía represiva máis ao servizo da persecución de militantes políticas.

No Estado español este modus operandi policial leva tempo sendo ensaiado pola policía autonómica vasca (Ertzaintza) na represión da esquerda abertzale e das loitas en Euskal Herria. Tal como denunciaba o diario Gara xa en 2007, a Ertzaintza empezou a construír unha base de datos xenéticas a golpe de recoller cabichas de tabaco e vasos durante as festas, cepillos de dentes aos rexistros, ou boquillas de plástico utilizadas en falsos controis de alcoholemia. Os problemas de fiabilidade e validez probatoria atribuídos por expertos ás técnicas de ADN non impediron á policía autonómica vasca iniciar procesos xudiciais baseados no perfil xenéticos como única proba, procesos que coa inestimable axuda dos tribunais de excepción da Audiencia Nacional española a miúdo resultaron en longas penas de prisión para as acusadas.

A nivel europeo, o uso de tecnoloxías xenéticas no ámbito policial e xudicial non deixou de gañar terreo desde que a finais dos anos 80 a Interpol importase dos Estados Unidos de América a estratexia de crear bases de datos para a identificación de persoas a través do perfil de ADN. A pesar das diferenzas segundo o contexto sociopolítico e xurídico de cada lugar, en xeral a tendencia común a nivel internacional é o crecemento exponencial da información persoal rexistrada nestas bases de datos e a eliminación progresiva das restricións legais que limitan a introdución e procesamento de novas mostras. O uso policial das tecnoloxías xenéticas ha aumentado drasticamente en toda a Unión Europea, e os criterios para permitir a súa utilización son cada vez máis laxos. Atopámonos por tanto ante un descomunal salto cualitativo, non xa nas técnicas represivas orientadas a sectores disidentes minoritarios, senón na capacidade dos Estados para o control social de toda a poboación en xeral. Ante este reto, as inimigas do status quo teremos que escoller entre deixarnos intimidar polos mecanismos de control do Poder ou producir as estratexias políticas e prácticas adecuadas para afrontalos, sabendo que a hipótese dunha sociedade totalmente controlada é só iso, a escura fantasía irrealizable dunha lóxica de dominación que sempre atopará resistencias.

Notas:

[1] Lembramos que hai pouco foi novamente detida en Amsterdam unha compañeira á que se acusa de participar nunha destas expropiacións, concretamente a que tivo lugar o xullo do 2013.

[2] O ácido desoxirribonucleico (ADN) é un compoñente químico do núcleo celular que contén a información xenética que se transmite de forma hereditaria nos organismos vivos. Este ácido atópase en todas as células de animais «humanos e non humanos», plantas e outros organismos, excepto nos glóbulos vermellos. O ADN utilízase en varias técnicas (biogenética, nanotecnoloxía, bioinformática, etc.), pero a que nos interesa neste texto é a chamada «forense», utilizada en contextos policiais, xudiciais e penaltis. Nestes casos utilízase o ADN que se extrae do pelo, a saliva ou o sangue, e como resultado obtense o que se denomina pegada xenética ou «perfil de ADN». Son as variacións de secuencia desta pegada ou perfil o que permiten diferenciar ás persoas, coma se tratásese dun «código de barras humano».

[Fanzine] A toma de ADN e as bases de datos xenéticos

Coa última detención dun compañeiro en Barcelona presuntamente relacionado cos atracos ao banco vaticano Pax Bank en Aachen, Alemaña, e que sumouse ás outras dúas compañeiras acusadas no mesmo caso, de novo vemos como as mostras de ADN dxs compañeirxs, obtidas mediante enganos (no caso do compa, mediante un suposto "control de alcoholemia") serven aos corpos represivos para aumentar a súa vixiancia e medios para a identificación, control e seguimento dxs individuxs.

Fai un par de meses, compañeirxs de Barcelona elaboraron un fanzine con reflexións e textos ao respecto do uso policíal desta tecnoloxía de control e o seu papel na represión ás compañeiras acusadas neste caso.

Para baixar ou ler online o fanzine: **https://vozcomoarma.noblogs.org/?p=13143.**

*Nova elaborada por **Disnomia** para Abordaxe!.*

Historia

En recordo de Kike Mur

Na madrugada do 1 de setembro de 1997 uns berros espertan aos internos do cárcere de Torrero en Zaragoza. Quedaba apenas un mes para que o insumiso Kike Mur cumprise a súa condena de dous anos catro meses e un día. Aínda que facía tempo que lle correspondía a condicional, a actitude de Kike a non colaborar coas autoridades da prisión, como parte das loitas levadas polos internos insumisos do centro, repercutira na súa condena, especialmente restritiva. Mesmo Kike era obrigado en terceiro grao a pasar por prisión á hora da comida e a durmir, cando o resto de internos tan só tiña que pernoitar na súa cela.

Aquela madrugada Kike apareceu inconsciente na súa cela. Tiveron que ser os propios presos os que iniciasen os primeiros labores de auxilio. Os funcionarios mostráronse especialmente pasivos e o médico da prisión non apareceu en escena ata unha hora despois. Cando ao fin chegou unha UVI móbil para atendelo os carcereiros detivérona para tomar as pegadas a Kike, o que desatou a furia dos demais presos. Kike ingresou xa cadáver á súa chegada ao hospital.

O informe oficial decretou a inxesta de arsénico como causa da morte, pero os demais presos sempre rexeitaron a idea do suicidio. No 98 a causa quedou arquivada negando calquera neglixencia por parte dos carcereiros. As manifestacións de protesta e solidariedade coa causa de Kike repetíronse durante meses por toda a península.

Ese mesmo ano, 1997, en febreiro suicidábase antes de volver a prisión tras gozar dun permiso o tamén insumiso Unai Salanueva. Tamén, unha moza, Virginia, morre arroiada por un vehículo durante unha protesta de apoio aos presos insumisos na porta do cárcere de Topas. Ela permaneceu máis de 20 minutos tendida no chan antes de morrer ante a indiferenza do persoal do cárcere. Nos tres casos a indiferenza dos medios foi maiúscula.

Hoxe, o antigo cárcere de Torrero fai xustiza. Abandonada durante anos, foi okupada en 2010 renombrandose en homenaxe ao mozo insumiso, acollendo a día de hoxe no seu edificio o Centro Social Okupado Kike Mur.

revistacontrahistoria.blogspot.com.es

Arde Galiza. Apuntamentos de verán

Un artigo de ***Gabriel Beceiro*** *para Ollaparo*

Mais unha vez arde Galiza -e non precisamente no político. Non é que non arda noutros sitios e que aquí arde con cíclica premeditación. Con "temor e tremor" existencial que nos leva á paralisia e aceptación da nulidade do que temos medo a perder perante a expectativa de que ou ben no planeta todo só aquí, na Portugaliza húmida e verdecente, arde o monte e danos igual, ou que non nos dá igual, mas como é do común non é de ninguén e non facemos nada por evitalo. Ambas e duas opcións son igual de inaturábeis. Que o país que temos medo de perder, estivo sempre perdido.

O esquecimento dos bosques autóctonos (só o 30%), a masificación do monocultivo de eucalipto, a creación de pistas inútiles, a segmentación do monte até o absurdo e unha estratexia centrada na extinción alimenta os grandes incendios forestais. Curiosamente, a xeralización do uso de imaxes e toda caste de hipóteses sobre a orixe provocada dos incendios non semellan alterar en absoluto a crenza da súa inevitabel fatalidade. Porén, nen un cuestionamento da política forestal (as demisións serían se cadrar un primeiro recoñecemento do fracaso) nen do abandono do rural que segue precedendo á performance incendiario-teatral e antecipando os seus efectos. Como se a concorrida, vivinte e comunitaria espectación televisiva estival estivera preservada como as necrolóxicas e como se se puder evitar a pregunta: como está o monte? Porén, non, non se trata de perguntar, mais unha vez, como está o monte se non cuestionarnos que o poder común aos cidadáns galegos anónimos non reside na súa cualidade de membros dun corpo colectivo ou nalgunha forma específica de interactividade, mas no poder que ten cada un ou cada unha en ver, facer, falar.

Quer dicir, non están por unha banda os incendios e, por outra, a súa interpretación. Existen varios relatos ou xeitos de contar o que está a suceder que teñen a ver coa nova configuración aquí e agora do reparto do espazo e do tempo, das ausencias e das presenzas, do traballo e do tempo libre. E o que se precisa é unha obra de tradución entre quen só ve no monte unha cousa pronto a ser explotada e quen só ve domingos de primavera. Enxergar e comprender estar ruptura operada no cerne do tempo equivale a desenvolver as implicacións dunha semellanza e dunha igualdade, en lugar de asegurarse o dominio na tarefa interminabel de reducir a fenda irreductíbel entre os que saben e os que non. Porque todos somos axentes e espectadores. Mas tamén dase hibridación de medios, propia da realidade pós-moderna de troca incesante dos roles e as identidades, do real e do virtual, do orgánico e as próteses mecánicas, do propietario e do visitante. O que tamén leva a unha forma de embrutecemento que utiliza a alteración dos lindeiros e usos e a confusión dos roles para acrescentar o efecto da queima sen cuestionar as causas. Nomeadamente cando hai vivendas e persoas polo medio, direccionando a atención da prensa ao impacto emocional e a perda material e non tanto a responsabilizar a quen xestiona o monte. Ponse énfase na capacidade de extinción, e óbvianse os aspectos estructuraís da situación do monte e da responsabilidade dos seus propietarios que decote, baixo as denominadas "socidades de fomento forestal", só semellan interesarse en controlar as plagas do gurgullo, defender os acordos con Ence e a estabilidade do prezo do piñeiro e do eucalipto.

O que acontece en Galiza é como se despois de diagnosticar unha sociedade obesa no canto de investir en condicións de vida e en aprendernos como alimentarnos ben e levar unha vida sá, só aumentaras o número de sanitarios a facer anxioplastias por acúmulo de gordura nas artérias coronárias nos hospitais.

A falta de información pública segmentada respeito a isto (soldos do persoal implicado, as infraestructuas, parques de bombeiros, camións, helicopteros, gasolina, privatización de servizos, etc) e as actuacións sobre xestión forestal non impide enxergar que a dimensión do gasto é moi desproporcionada: segundo o Consello de Contas o Goberno galego adica a apagar incendios o 60% do investimento forestal, quer dicer, non hai política forestal porque tampouco hai ordenación do territorio e porque o destinado a ela céntrase na extinción. Aliás, cómpre suliñar que o aumento de orzamento en extinción non sempre está relacionado co feito de ter máis efectivos loitando directamente contra o lume. Os medios de última xeración son cada vez máis caros e os protocolos de seguranza obrigan a ter máis medios a apoio. Unha carreira a ningures da que cómpre preguntarnos se os propietarios do montes teimarían en investir tempo e recursos no monte se non se gastase tanto no servizo de extinción que pagamos todos. Porén, non existe debate sobre a dimensión sociocultural do monte. De como nos afecta a todos e non só aos propietarios.O que implicaría sensibilizar e corresponsabilizar os propietarios forestais e a cidadanía en xeral. Preguntarnos que territorio quere Galiza para o seu futuro.

Sería doado rastrexarmos por todo o país imaxes de cómaros, pradeiras, leiras cultivadas e monte cabado hai apenas100 anos para comprobarmos que non hai tanto o territorio debruzada nunha paisaxe diversificada en mosaico polos usos da terra que se lle daban e que hoxe preséntanse baixo a única faciana do monte de eucalipto que acabou por colonizar pradeiras e fincas de cultivos agrícolas. Portanto, dicir monte en Galiza non é mesmo que dicir forestal. O monte espella, reflicte e padece o tipo de propiedade, o seu uso e as mudanzas e cambio social producido. Temos un monte desequilibrado, fráxil e cada vez máis vulnerabel ás perturbacións: temperatura, humidade e vento son elementos chave para o comezo e a propagación do lume mas non son os únicos. Iso é unha evidencia para alén dos incendios na sustitución progresiva de especies e de usos sen que se perciban moito as súas consecuencias. Lonxe de tratarse dunha "selvatización" o que o abandono e desleixo producen é un empobrecimento en biodiversidade e en potenciais recursos. Mas tamén un devalo no xeito de percebir o territorio e de autopercebirnos como galegos.

Galiza é terra de montes e terras de cultivo. O abandono progresivo do agro e a redución de pastos propiciaran a sustitución polo monte escachando a estructura de mosaico onde se cavaba o toxo ou se botaba cereal. Cando se abandona o monte, medra a matogueira e a densidade de árbores. O que fai que se acumule combustibel. O bosque galego pasou de ser fonte de enerxía e celeiro, coa estracción de leña e froito (castaña,etc), a só almacen de enerxía e materia prima para as pasteiras. No canto de ter bosque autóctono temos monte de eucalipto ou piñeiro, e no canto de diversificación do monte traballado e asentamento de xente no rural temos a densidade hipertrofiada do monocultivo que imposibilita ter bosques con menos árbores e máis altas. A extracción de biomasa, para aproveitar a leña, a perda dos valores paisaxísticos do mosaico que creba a liña continuada de monte con cultivos e pastos, son dous xeitos chave para a xetión sustentabel do bosque. E o cambio do rexime de uso do territorio forestal, outrora habitual e hoxe virado nun único uso: o monocultivo de eucalipto nitens (que seica ainda ten menos limitacións climáticas por xeadas ou altitude para extenderse).

A percepción de que a plantación de eucalipto era algo así como un doado investimento de rendabilidade a longo prazo obviou o rexime monopolístico das pasteiras e o seu interese en non apostar por especies autóctonas que diversiquen a paisaxe e os seus derivados industriais en ciclos, no bosque, moito mais longos e menos dependentes. Porén, callou que só interesa o ciclo curto do eucalipto adicado a pasta de papel priorizando tirar o máximo gaño do monte malia que iso leve a unha xestión desordenada e, ao cabo, pouco orientada a reducir a vulnerabilidade do propio monte ao que hai que sumar a diversa sensibilidade dos propietarios – maiormente particulares- á hora de aplicar políticas comúns.

Temos unha maioría de propietarios que só quere o monte para un só uso e unha sociedade que non sabe para que quere os montes e bosques.

Os ecólogos, os axentes rurais, os bombeiros, os propietarios forestais e mesma Xunta saben e admiten que o monte galego é mais vulnerabel ca nunca. Un polvorín cun problema engadido: a construción descontrolada, as urbanizacións próximas ás zonas forestais leva a xente que vive mas non traballa a terra. A paisaxe contínua de eucalipto até as bocaribeiras e regados, penetrando sen tañeiras no espazo urbano, é un perigo engadido cando hai un incendio.O paradoxo da extinción é que cada vez hai máis para arder: maior eficacia extintora ao tempo que o agro crea monocultivos máis vulnerables . E cando o clima é adverso, o avance do lume é máis rápido e multiplicador. Infelizmente, a Xunta segue sen defrontar a cuestión de fondo que non é como está o monte, mas como está a xente para ter o monte así. O baleiro na xestión forestal vén abaixo cara arriba, e retorna cara abaixo na única forma da extinción que atende o síntoma en lugar de ollar a causa. Un baleiro na xestión enxergada desde unha perspectiva global e integral que leva ao desequilibrio e a facernos máis vulnerables fronte calquera variación ou perturbacion natural. Cómpre un cambio cultural sobre o uso do territorio, que atinxe aos usos do monte e non só (vivenda, estradas,etc). Cómpre recuperarmos a silvicultura e o consumo de proximidade. Facernos máis autónomos en termos alimentares. E abandonar a fixación do lume como perigo para centrarnos máis na visión do que queremos facer co territorio e co país.

Política ou ética?

*Publicado en **finimondo.org***

A técnica matou á ética. Fronte a calquera asunto o ser humano non se pregunta máis se é xusto senón se funciona. Non llo pregunta máis porque hoxe, no noso mundo dominado en todos os seus aspectos pola técnica, se dá por descontado que o que funciona é xusto. As ideas transfórmanse en instrumentos que son avaliados non polo seu significado senón polo seu modo de uso, por funcionalidade, por eficacia. Todo isto, tantas veces denunciado, é seguramente unha das consecuencias da intromisión en todo ámbito da existencia humana da técnica. Pero sería un erro crer que isto o encontramos só nestas últimas décadas infectadas de computadoras e teléfonos móbiles, pantallas de plasma e imaxes tridimensionais.

Que outra cousa é a política senón a técnica aplicada á acción transformadora das relacións sociais? E pénsase en serio que no pasado afastado non se seguiu esta mesma lóxica? Pénsase en serio que a tara política infesta só á clase dirixente, homes e mulleres famentos de poder, e non que todo o mundo está disposto a rebaixar os seus propios compromisos coa ética? Para cambiar a opinión que temos sobre esta consoladora certeza abonda pensar a diferenza, a finais do oitocentos, na interna do movemento anárquico e ante a mesma situación, entre o comportamento de Errico Malatesta e o de Luigi Galleani. O primeiro era o máis connotado expoñente do chamado partido anarquista. O segundo era o máis ardente partidario dun anarquismo autónomo e informal.

Durante os disturbios polo pan en 1898, que logo levaron ao masacre de Milano efectuado polo xeneral Bava Beccaris, Malatesta foi arrestado en xaneiro e procesado con outros estudantes a finais de abril. Nesa ocasión, a súa autodefensa, como xa fixera nos procesos de Benevento en 1878 e de Roma en 1884, e como fará logo no de Miñato en 1921, foi como se pode apreciar, non provocativa, tratando de aclarar o "verdadeiro pensamento" dos anarquistas e tamén intentando obter unha condena máis curta para el e para os seus compañeiros acusados. Por isto, empezou afirmando a súa confianza na xustiza da Corte, pasando logo a contrarrestar as acusacións que se lle adxudicaban de ser o "xefe dos anarquistas", de perseguir a destrución da familia e da sociedade, e de ter iniciado os disturbios polo pan.

Neste sentido, no mesmo momento no que el falaba -o 28 de abril de 1898- a revolta se mantiña en toda Italia, Malatesta aclara que nos seus comicios afirmara que "non asediando unha casa e roubando nun forno se pode resolver a cuestión social... o pan é caro, non porque Rudini [entón presidente do Consello] é un delincuente, senón por todo un complexo de causas sociais que non se poden resolver senón mediante a organización das masas". Despois, para aparecer baixo unha luz edificante e de bo aire, agradeceu a acusación. "O PM fíxome a grande honra, unha honra que se fose certo abondaría para darme os tres anos de cárcere que me quere dar, dixo que dende que vin a Ancona diminuíron os homicidios, os roubos e non se tiraron máis bombas. Se isto fose certo, mándenme ao cárcere, mandaríanme cunha auréola de gloria".

Pero certamente constituíu unha "auréola de gloria" para Malatesta o cal defende aos anarquistas tamén da acusación de excitar o odio: "pregúnteno a esas nais de familia que nos viñan a agradecer, cando os seus fillos se facían anarquistas, deixaban de emborracharse, facíanse fillos máis afectuosos e máis asiduos traballadores". Xente boa os anarquistas, onde chegan caen os roubos e os atentados, os mozos desviados endereitan as súas cabezas, moderan os excesos, honran ao pai e á nai, e van traballar!

Tal vez, persuadida con esas palabras, a Corte tomou a súa decisión. A sentenza foi extraordinariamente suave. Malatesta rematou con sete meses de prisión, en parte xa descontada, e os outros imputados con seis meses e con absolución.

Apenas catro anos antes, en 1894, se desenvolvera en Xénova o gran proceso contra Luigi Galleani, Eugenio Pellaco e 33 imputados, acusados, de "asociación para delinquir". Os arrestos comezaron en decembro de 1893, ao inicio de xaneiro de 1894 e o proceso abriuse en maio nun clima cheo de tensión. Galleani considerado o "xefe" da asociación e interrogado primeiro, declarou feramente ser un anarquista revolucionario, non crer nos medios legais e ter sempre feito propaganda das súas ideas. Ex estudante de xurisprudencia, polo tanto coñecedor dos procedementos xudiciais, así como grande orador, Galleani dominou o debate reivindicando o seu anarquismo («eu non estou aquí simplemente para defender a miña idea, idea que me fixo sentarme no banco dos acusados como un criminal, me fago cargo da condena que vostedes xuíces burgueses poden darlle á miña persoa e aos meus compañeiros») e exerceu presión sobre a principal testemuña do fiscal, o ex intendente de Xénova, a tal punto que tivo que ser mandado a silencio polo presidente da Corte e do Ministerio público. Ao final, fronte aos repetidos intentos de silencialo, Galleani alzou a voz "non podo menos que observar que esperaba todo isto: sabía que na vosa calidade de xuíces burgueses, non podían nin máis nin menos do que fan; previa que o PM, o cal ten medo da verdade, me ía prohibir falar porque sabía, en fin, que eu concluiría dicindo que aquí, onde me sento, él e os xuíces deberían sentarse, porque é a sociedade presente a que merece de verdade o nome de sociedade de delincuentes, da cal, conscientemente ou non, vostedes forman parte". O público presente estoupou nunha ovación e o Presidente da Corte fixo desaloxar a sala.

Galleani defendido por Pietro Gori, foi condenado a 3 anos de cárcere, agravada por un sexto de segregación celular, máis 2 anos de vixilancia, Pellaco a 16 meses e os outros a penas menores. Descontados os 3 anos de reclusión, Galleani foi enviado a arresto co máximo da pena: cinco anos. Outro estilo, outra conta a pagar. A declaración no tribunal de Malatesta funcionara, pero era xusta? A de Galleani estaba ben, pero funcionara? Foi Malatesta un vivo? Foi Galleani un parvo? Foi Malatesta un covarde? Foi Galleani un valente? Nin unha cousa nin outra. Ambos os dous fixeron na sala do tribunal o que sempre fixeron tamén fóra. O primeiro rematou subordinando as súas ideas á necesidade táctica do momento, como fai un político astuto. O segundo expresou sen pelos na lingua o seu pensamento, como fai o que é inmune a todo cálculo político. Política ou ética?

Estamos seguros de que Errico Malatesta quedou satisfeito de como foron as cousas. Tamén estamos seguros de que o quedou Galleani.

Non é unha opción estratéxica, senón unha opción de vida.

A Columna

Excursus

[...] Pero ser mediocre é un dereito que se acompaña de servidumes. Un día, é o fígado o que rebenta, outro é a cabeza, tomamos un comprimido, despois dous, está esa pequena neuralxia, eses trastornos aquí e acolá, todas esas disfuncións ínfimas que non sabemos de onde veñen. O médico, ademáis, tampouco o comprende: somatizamos, di. Temos o mal do mundo: insensiblemente, a vida volveuse tóxica. Chegados aquí, se aínda temos forza de non querer morrer, admitamos que nos equivocamos. Non habería que resignarse, aceptalo todo e crer tantas pamplinas, mesmo aínda que o necesitásemos. Habería que opoñerse, negarse a isto, a aquilo... pero a cadea de causalidades é entón demasiado longa para remontala e, por riba, non coincide coas posicións políticas que puidemos tomar. Agora ben, o «paso ao noroeste» non está oculto noutra parte: chegar a concibir que o que é verdadeiramente político é a maneira en que vivimos, a dose de verdade que a nosa existencia pode soportar e, por tanto, irradiar. [...] Ningún saber do presente ou do pasado pode xa axudarnos: o que fai falta é un saber do posible que de novo faga existir a historia. [...] A liberdade por vir comeza a existir cando nós existimos [...] Trátase de facer irrupción no curso baleirado do tempo.

Tiqqun

Reseñas

'Interferências' de Adriám Mosquera Paços

O Colectivo de Apoio a Senlheiro edita o primeiro número do que será umha antologia da obra poética de Adriám Mosquera, intitulada Interferências:

Ao tempo que o corpo de Adriám fica atrapado num cárcere entre pardos campeiros de secano, no alto de Buceleiras os ramalhos dumha uveira rubem, como se dumha edra se tratasse, por um alcipreste até coroarem a cimeira da árvore. De acreditarmos nessas cousas, bem poderíamos dizer que se trata da materializaçom do seu espírito, que fugiu do ocre da terra seca e do grisalho dos valados para voltar, sequer a jeito de metáfora, ao verdor do anaco de mundo que lhe é próprio.

A vide e o alcipreste; a retitude e o hedonismo. A vida do militante cam, do organizador dionisíaco, com tam poucas concessons à preguiça quanto ao tédio: se nom podo dançar, nom é a minha revoluçom. A existência acelerada, na festa e no combate, daquele cuja única incapacidade é a de ficar parado. A disciplina do esmorgante.

Talvez seja impossível, a dia de hoje, decifrar a mensagem completa das interferências. É possível que estas venham a adquirir o seu significado inteiro quando a realidade que descrevem (e antecipam) se vaia consumando. O autor nasce e vive numha zona de sombras: o campo e a cidade, o ato e a potência, o centro e a periferia, o eu e o nós, o ser e o querer ser, a arcádia e o sumidoiro. A interferência é a mensagem na garrafa; o grito de emergência, o penso, logo existo e o berro, logo vivo. A convivência de duas pulsons profundas que quiçá sejam umha mesma: a inquietude da conjuntura e o desacougo do fundo da alma.

Carentes de significado para quem nom tiver as chaves, as interferências do aparelho infiltram-se entre o barulho mediático, som frebas de mensagem entre o estrondo. Os sinais de fume das últimas indígenas, que nom das derradeiras. Servem para nos fundirmos na Terra de sempre e na de hoje, para adorarmos as velhas deidades novas; as novas deidades velhas. E para nos adorarmos a nós próprias. Para estarmos juntas.

Porque *cada cela é um poro nosso.*

————————————————

Podes obter ejemplares através de colectivodeapoioasenlheiro@gmail.com ou nos seguintes pontos de venda:

COMPOSTELA:

–CSOA Escárnio e Maldizer

–Taberna O Pozo

A CORUNHA:

–Ateneo Libertario Xosé Tarrio

A GUARDA:

–CS O Fuscalho

——————————————————

Sobre o autor:

Adriám Mosquera Paços "Senlheiro" (1985, Quistiláns-Ames) ativista independentista, escritor, cantante de rap, colaborador de distintos meios como A Folha da Fouce, Terra Livre ou Abordaxe. Foi detido o 7 de janeiro de 2013 acusado de «terrorismo» e condenado a 7 anos de prisom, desde entom tem percorrido 5 cárceres diferentes do Estado espanhol. Porém, nunca deixou de luitar e cultivar a sua criatividade.

«Vento de través»

"Só se vê bem com o coraçom, o essencial é invisível aos olhos" - O principezinho Antoine de Saint-Exupéry

Quando fum convidado polas minhas compas de Abordaxe para escrever esta coluna pensei em titula-la «Vento em popa» por aquilo de que tal colaboraçom nasce com intençom de se converter numha seçom fija para figurar na contra-capa do seu Boletín e de que as minhas pretensons, ao aceitar tal empreendimento, vam no caminho de insuflar-lhe fôlegos a esta nao pirata e agitar sua derrota polos mares revoltos da vida e ajudar assim a seguir o seu rumo escolhido desde seu berço nos estaleiros do anarquismo galego; mas depois de cavilar sobre isso cheguei a conclusom de que, nestes últimos tempos, entanto o buque do Capital segue a carregar-se de armas e de leis e mazmorras para combater qualquer assomo de dissidência contra sua farsa eleitoralista e sua política monetarista, semelha que nós, piratas insurretas, estiveramos a ver de que lado sopra o vento para empreender o combate, o que, sem pretende-lo, levounos a estar a viver umha situaçom que se poidera avaliar de «calma chicha» na espera de «vento em popa»; mas este vento a qualquer ajuda a içar velame e corta-lo mar a toda vela, por isso nom debe ser esta nossa opçom, senom que temos que tirar rédito do «vento de través», vento que só ajuda a quem possue a astúcia de saber pilotar por derrotas turbulentas. E nós estamos cheias de ideias e de razons, que som nosso timom para tal cometido.

É tempo pois de deixar atrás essa maldita calma que provoca desídias, apatias e mesmo rifas por minudências entre a tripulaçom e, se é que nom estamos todas por tirar-nos pola borda e sem salvavidas, devemos seguir apreendendo a conhecer-nos e respeitar as singularidades próprias de cada quem e ver-nos entre iguais como aliadas no combate contra o inimigo firmes no nosso rumo cara o mundo que queremos e desejamos. Esse mundo novo que todas levamos nos nossos coraçons.

A luita é o único caminho.
Bebamos os ventos pola Anarquia !!

ogajeironagavea.wordpress.com